

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

udgivet og forlagt af T. Olsen.

Gyrithe, eller Danmarks Frelse : historisk
Æmne til Skuespillet af samme Navn, som
er bestemt at opføres den 30 Januari 1807 i
Anledning af Kongens Fødselsdag

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Mathias Seest, [1807]

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

T. Olsen.
Gyrithe.

1807.

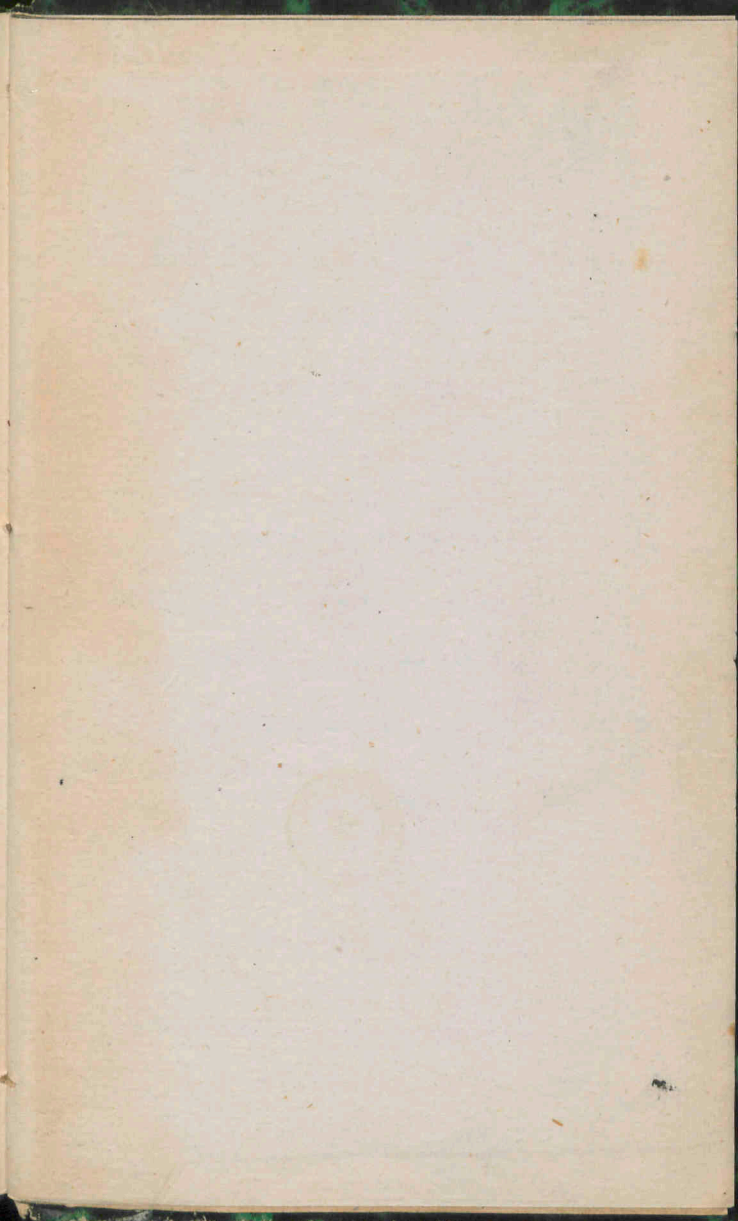
55.-153.

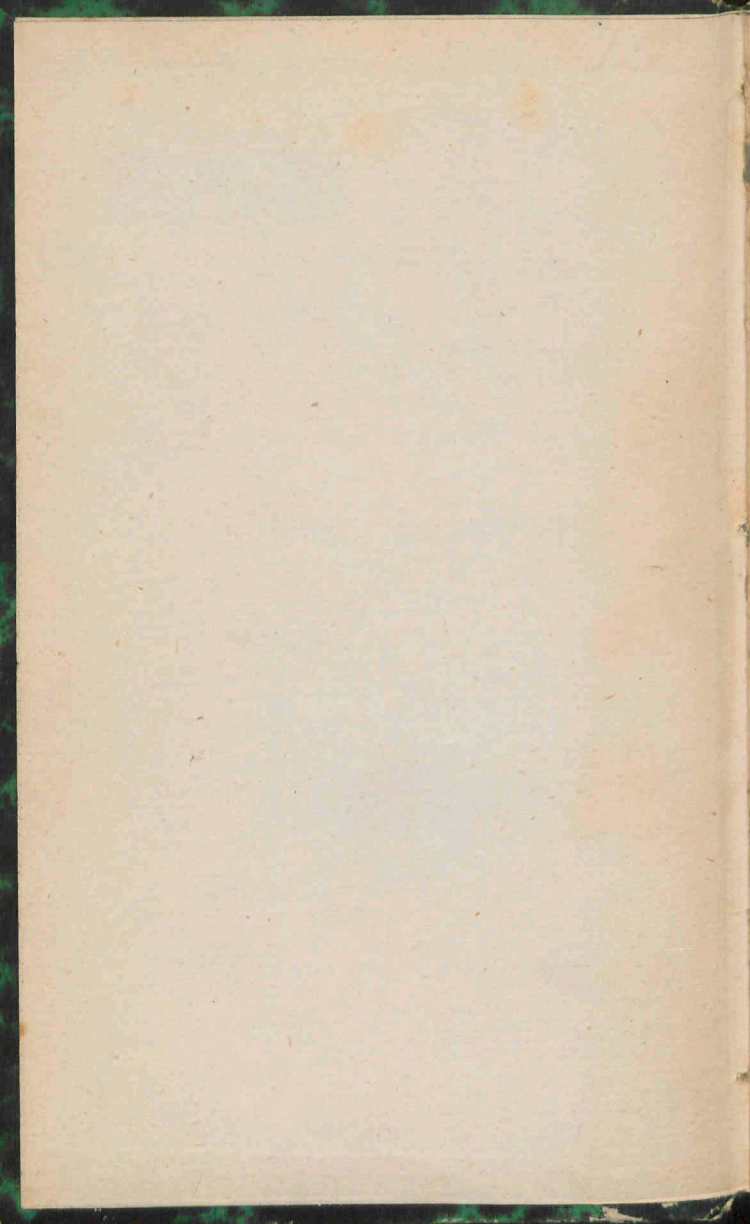
Det Kgl. Bibliotek

130024718167

G y r i t h e,

eller

D a n m a r k s F r e l s e.

Historisk Æmne

til

Skuespillet af samme Navn,

som er bestemt at opføres den 30 Januari 1807

i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Udgivet og forlagt

ved

T. Olsen, Literatus.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Mathias Seest.

— — — — —

Sjært maage det være for hver Dane, som elsker sit Fædreland, at see sine Forsædres djærvelige Bedrifter mindesmærket paa Skuepladsen. Den anonyme Forfatter af Skuespillet Gyrithe eller Dannemarks Frelse har allerede af den Aarsag Krav paa sine Medborgeres Tak, Agtelse og Overbærelse for sit følgerverdige Foretagende. Det var at ønske, at den høie Theate-direktion vilde opmuntre vore Digttere til at bearbejde flere Emner af vor daadfulde Oldtids Historie, paa det den kunde sættes i Stand til oftere at byde os „Kød af vort Kød og Been af vore Been.“ der ville være langt kraftige og hjærende for vor Aand og Hjerte, end alt det fremmede Ukrudt, som saa hyppig hjemssøger vor Skueplads, og som desto værre kun give liden Næring for Aand og Hjerte, og allermindst fortjente at hædres med at opføres paa Dannerkongens Fødselsdag.

For imidlertid at gjøre de Ukjendte i Historien det lettere at fatte ovenmeldte fædrelandiske Skuespil, der er skrevet i en for Alle ikke fattelig Versart, troer man at gjøre dem en væsentlig Tjeneste, ved foreløbig at gjøre dem bekjendte med Emnet, hvoraf Forfatteren har udviklet sit Stykke.

Imedens at der herskede den største Uorden i Danmark, fortæller Saxo: „og Riget var geraadet i Krig og Orlog, uddøde den ganske Kongelige Stamme, saa at der ikke var flere tilbage deraf, end Gurithe, Alfs Datter og Sigers Sønedatter; men da de Danske saae, at ingen af den Kongelige Familie var tilbage, som kunde bestige Thronen, overdroge de Rigers Forvaltning til visse Mænd af Landets egne; Ostmer fik Skaane, Sunding Sjælland, Hane Eyen, Norik og Hather hver sin Deel af Jylland.

„Men at man kan vide, af hvem de efterfølgende Konger (og nogle i Skuespillet forekommende Personer) have deres Oprindelse maae jeg nødvendig begive mig fra denne Historie og røre lidet om visse Ting. Man fortæller at en mægtig og tappet Svenske, ved Navn Ganner, skal formedelst vigtige Marsager have været en stor Fiende af de Norske; hvilken, da han efter sin Begjæring havde faaet Tilsættelse til at anfælde Landet, satte det i stor Fare, og først faldt ind i den Provinds Jacher, som han dels ved Brand, dels ved Mord og Mandslæt forstyrrede og ødelagde: Han plyndrede ikke, men havde sin Fornøielse i at see Beiene for sig at flyde med Blod og være bestrøede med døde Legemer. Thi lige som andre Krigshelte pleie ikke saa meget at staae efter at myrde og dræbe, som efter at røve og plyndre, saa fandt han større Behag i en grum og tyrannisk Opførsel, end i Rov og Bytte, og helst søgte at fornøie sit grumme Gemyt ved at ihjelslaae og myrde Mennesker. Indbyggerne maatte formedelst denne hans Grumhed give sig under ham, for derved at undgaae den overhængende Fare. Da Kong Regnold, som alt var kommen til en meget høi Alder, havde hørt denne Tyrans Idræt og Opførsel, lod han sin Datter, navnlig Drotte, skjule sig i en Hule, og forsynede hende med Tjenere og Mad,

hvormed hun i lang Tid kunde opholde sig. Ligeledes skjulte han i samme Hule sit Kongelige Liggendese, og nogle besunderlige gode og udvalgte Sværd, at ikke hans Fiende skulde faae fat paa dem, da han nu ikke var i den Tilstand, at de kunde riene ham selv. Og paa det ingen skulde kunne mærke Stedet, lod han Høien jevne, saa den var lig med den flatte Mark. Han reiste derpaa i Krigen, og, saasom han formedelst sin høie Alder ikke selv kunde gaae, lod han sig bære paa sine Soldaters Skuldre, og kom saaledes frem ved andres Fødder, uden at bruge sine egne. Men han havde mindre Lykke end Driftighed; thi han maatte lade sit Liv i Slaget, og efterlod sit Fædreland en stor Skam og Bancere.

„Men G u n n e r satte en Hund til Konge over de overvundne Morste, paa det han paa en foragtelig og usædvanlig Maade kunde affstraffe dem for deres Uduelighed og Feighed. Jeg kan ikke indbilde mig, at han ved denne Gjerning har søgt andet, end at ville stille denne stolte Nation sin Hoffardigheds aabenbarlige Straf for Dine, i det den maatte vise sig en Hund underdanig. Og for at gjøre dem al den Tort, som muligt, besørgede han nogle Stadts holdere, som i Hundens Navn skulde foranstalte alle private og publiqe Forretninger: ja han beføel endog, at de fornemste Herrer bestandig skulde holde Varetægt over den. Desuden forordnede han, at hvis nogen af Hoffet foragtede at være denne deres Herre underdanig, eller forlømte med største Erbsiddighed og Lydighed at sælge efter den, naar den løb nogetsteds, enten hist eller her, da skulde de til Straf bøde med deres Lemmers Forlis. Tilgemaade paa lagde han dem dobbelt Skat, hvoraaf de skulde svare den ene om Høsten, den anden om Fortaaret. Ved det at han saaledes dæmpede de Morstes Overmod, udvirkede han, at de saa meget desbedre kunde kjende den Uleilighed og Skade, samme havde paaført dem,

6
i det de saae sig at være underkastede en Sunds Magt
og Herredømme.

Da Gunner derefter hørte, at Prindsessen
var skjult i en dyb Hule, anvendte han al sin Fors-
stand og Kløgskab paa at faae hende opledt, og da
han desaaarsag tillige med andre, som skulde søge efter
hende, var kommen paa et Sted langt fra Hulen, og
hørte der en Lyd i Jorden, uden at kunde seje paa,
hvad samme skulde være, avangerede han efterhaan-
den længere frem, indtil han var kommen oven over
Hulen, og tydelig kunde mærke, at det var Vienne-
sker, som taledes. Han lod derpaa grave ned i Jorden,
og saasnart han havde fundet den dybe og krumme
Hule, dræbte han Tjenerne, som søgte at formene
ham Indgangen, samt udtog Prindsessen tilligemed
den foreskændne Skat og Liggendeskæ. Men hun havde
været saa forsynlig, at hun havde skjult og forvaret
Faderens Sværd paa et forborgent Sted for sig selv.
Gunner frænkede hende imod hendes Billie og av-
lede med hende en Søn, ved Navn Hildiger, som
efterfulgte saaledes sin Fader i Grumhed, at han al-
letider stod efter Mord og Manddrab, søgte efter in-
tet andet, end at slaae Folk ihjel, og var af umærte-
lig Begierlighed efter at udøse Blod. For denne
hans utaalelige og grumme Ovsørsel blev han af Fa-
deren gjort fredløs og forvist Landet; men han fik
strax en en Provinds i Forleening af Kong Alger i
Sverrig, hvor han fremdrog sin hele Livs Tid med
at skjende og brænde de omliggende Lande, og blev
ved sin sædvanlige Grumhed, uagtet hans Wilkaar
nu kunns være ringe, saa at han beholdt sit forrige
Sind, endskjøndt han var kommen til et andet Land.

Da Borkord imidlertid fik at vide, at Gun-
ner havde taget Drotte med Vold, drog han hen,
skildte ham baade ved sit Liv og sin Hustru, og tog
hende selv til ægte. Drotte var ikke heller selv
meget imod dette Partie, efterdi hun holdt for bil-

ligt, at gifte sig med den, som havde hevnet hendes Faders Død. Men derimod kunde hun aldrig ret fatte nogen Kjærlighed til Gunner, fordi han havde dræbt hendes Fader, hvilket ikke gif hende lidet til Hjerte. Med hende avlede Worford en Søn, hvis Navn varf Haldan, som i sin Ungdom blev holdt for at være raabelig, men kom siden, da han var blev ven ældre, til stor Anseelse og Ære formodtst hans berømmelige og store Bedrifter. Da han endnu var ung, ihjelslog han med en Kjev, han havde i Haanden, en meget berømmelig Kjempe, som havde givet ham et Drefigen, da han efter nogle Menneskers Maneer gif og legede. Af denne Gjerning sluttede man sig til de store Gjerninger, han siden bedrev, og holdt ham derefter i største Agt og Ære, i Ereden for at man havde kastet Foragt paa ham; thi dette var ligesom en Spaadom om hans paafølgende ypperlige Krigsbedrifter.

Paa samme Tid blev Danmark ilde plyndret og leed stor Overlast af en russisk Cserover, navnlig Røthe, som var saa tyrannisk, at han holdt sig det ligesom for en Ære ganske og aldeles at trække Gladerne af dem, som han fangede; da dog andre lade dem beholde noget at skjule sig med. Deraf er det kommen, at man kalder grovt og tyrannisk Røri, Røthes-Ran. Desuden pleiede han ogsaa at lade Folk pine paa følgende Maade: deres hvire Fod blev gravet dybt og fast ned i Jorden, og derpaa Grene af Træer nedbøiede og bundne ved den venstre, hvilke, naar man slap dem løs, sloge sig tilbage op i Veiret, og adskilte Mennesket i tvende Parter. Hane, Kongen af Fyen, vilde ved denne Leilighed indlægge sig Ære og Berømmelse, og udrustede mod denne Røthe en Flode, men maatte flye selvanden fra ham, og til sin Fort gav Anledning til det brugelige Ordsprog: Hane er hjemme mægtigst eller rigest. Derpaa gav Worford, som ikke kunde

taale, at hans Landsmand længere saaledes skulde plages, sig i Færd med ham, og sloges saa længe med ham, indtil de begge bleve paa Balpladsen. Der fortæller, at Haldan i samme Slag fik mange store Blessurer, og især een i Ansigtet, hvilken, da de øvrige vare curerede, var saa kjendelig, at der efter samme blev et slemmt og stort Ar. Thi den ene Læbe, som var igjennemstukken, ophovnede saaledes, at Saaret immer flød og ikke kunde læges. Han fik derover et foragteligt Tilnavn, endskjøndt han havde større Ære end Tort af, at han saaledes var blefferet.

Da Gurithe, Alfs Dotter, saae, at hun var den eneste, som var i Live af den Kongelige Stamme, og at der fandtes ingen i Byrd og Blod hendes lige, som hun kunde ægte, satte hun sig stadtz for, at hun aldrig vilde gifte sig, men hellere leve i eenlig Stand, end ægte en Mand af Alminden. Og paa det hende ikke skulde skee nogen Overlast og Bold af nogen, lod hun holde Vagt omkring sit Gemat af en Deel udvalgte Kæmper. Imidlertid hendes det sig, at Haldan engang, i Kæmpernes Stavværelse, hvis Broder han havde dræbt i sin Opvært, kom til hende, og sagde, at hun burde afløse sit Jomfruelige Velte, og ikke staae saa stift paa at beholde sin Jomfrudom, men i dets Sted lægge sig efter Kjærligheds og Ægteskabsager, og ikke saa aldeles opføre sig til Kydskhed, at hun jo, ved at begive sig i Ægteskab, skulde hjælpe Riget til en Arving, hvilken det nu satte des. Han bad hende derfor betænke sig, om hun ikke vilde vænte ham, efterdi han var af Kongelig Blod og Affom; siden hun kunde synes at være af fornævnte Maison foraarsaget til at lade sig til Elskov overtale. Gurithe svarede, at hun ikke kunde overtales til eller føre over sit Sind at give sig i Ægteskab med en, som var af ringere Stand end hun, saasom hun nu var den eneste der var tilbage

af den Kongelige Slægt. Og foruden dette, at hun saaledes kastede ham sin ringe Afkom i Næsen, bebreidede hun ham ogsaa, at han saae saa grim ud i Ansigtet. Haldan svarede, at hun kastede ham tvende Feil i Næsen, den ene, at han ikke var af saa høi Værd og Blod som hun, den anden, at hans Læbe, som var tikvædet ad, ikke var ret lægt. Han vilde derfor ikke komme og begjære hende igjen, førend han ved berømmelige Gjerninger i Krigen havde gjort disse Feil til intet, formandede hende derhos, at hun ikke ville gifte sig med nogen, førend hun havde faaet vis Estimering om, enten at han var død eller kommen tilbage igjen. Da Kjemperne, hvis Broder var, som sagt er, længe tilforn ihjel-slagen af Haldan, fornam, at han havde talt med Gurithe, bleve de deraf forbittede, satte sig paa deres Heste og forfulgte ham. Men da Haldan saae dem, befoel han sine Tjenere at skjule sig, sigende, at han selv allene vilde binde an med dem. Og da derimod Tjenerne dvælede og holdt det for en Skam i saadant Tilfælde at adlyde deres Herres Befaling, truede han dem til, at gaae bort, og saade, at Gurithe ikke burde spørge, at han af Frygt havde undslaget sig for at holde en Kamp. Derpaa afhug han en Eg, og gjorde af samme ligesom en stor Køl, med hvilken han gav sig i Færd med de tolv Kjemper, og bræbte dem allesammen paa Stedet. Med den Berømmelse, han ved saa stor en Manddomsgjerning havde indlagt sig, var han end ikke fornøiet, men for endnu at erhverve sig en større, reiste han til sin Moder, og fik af hende sin Morfaders tvende Sværd, af hvilke det ene kaldtes Livsing, det andet Hvitting. Og som han vidste, at der just paa samme Tid var Krig imellem Kong Alven i Sverrig og Nisserne, begav han sig uden Forhaling, for at hjælpe de sidste, til Rusland, hvor han med største Respect blev af Indbyggerne imod

tagen. Kong Alver var og ikke langt borte, saa at der var kun en liden Distance imellem hans og Russernes Arme. I Alvers Leir var Hildiger, Sunners Søn, som udæskede de Russiske Kjemper til Kamp; men da han formærkede, at Haldan skulde møde ham, og vidste, at han var hans Broder, tænkte han mere paa at vise sin broderlige Kjærlighed end sin Tapperhed, og sagde: at han, som havde gjort sig berømmelig ved at dræbe halvsjerdstytve Kjemper, vilde ikke kjæmpes med en Mand, som ikke var bekjendt for sin Dyd og Tapperhed. Han bad derfor Haldan, at han først vilde give sig i Kast med dem, som vare ringere end han, siden kunde han vove sig til dem, som vare hans Ligemænd. Dette sagde han ikke, fordi han var feig og bange, men for at vise sig retskaffen og redelig; thi han var baade duelig og stærk, saa ogsaa forstod sig godt paa at døde Sværd. Og, endskjøndt han vel erindrede sig, at Haldans Fader havde slaget hans Fader ihjel, og sandt i sit Hjerte en dobbet Tilbøielighed, nemlig baade til at hevne sin Faders Død, saa og til at elske sin Broder, saa holdt han dog for bedre, at undslaae sig for Kampen, end at begaae saa ugubelig en Gjerning, at dræbe sin Broder. Haldan udæskede i hans Sted en anden Kjempe, som ogsaa mødte, men maatte bide i Græsset, saa at Haldan blev endogsaa af Fienderne høiligen priset for sin Manddom, og offentlig udraabt for den tappreste af alle. Anden Dagen udfordrede han to, og dræbte dem begge. Tredie Dagen dræbte han tre, og paa fjerde Aar. Den femte Dag udfordrede han fem, som han ogsaa ihjelslog, og saaledes blev ved hver Dag at slaae en mere, indtil han paa den ottende Dag nedlagde elleve. Da nu Hildiger saae, at Haldan ved sin Tapperhed havde gjort sig ligesaa berømmelig som han, kunde han ikke længere vegre sig for Kampen, men da Haldan gav ham med sit Sværd, som var

indsvøbt i Klæde, et haardt og dødeligt Saar, slange
te han sine Vaaben, kastede sig paa Jorden, og til-
taledede ham paa følgende Maade:

Kom, tael med mig et Ord, kom sæt dig ved min Side,
Læg Sværdet ned imens, saa faaer du det at vide,
Som bliver mig og dig til nogen Lættelse,
Hvad rester, lige suldt endda maa siden stee.

Der er paa denne Tid stor Forskiel paa os begge,
Thi mig mit Banesaar paa Timen her vil legge;
Men dig staaer Seier, Priis og Held i Verden for;
Saa deler Lykken ud til Folk ulige Kaar.

I Danmark du er fød; men jeg i Sverrig; ikke
Desmindre gave os de samme Bryst at drikke;
Det veed Frue Drotte bedst, hvis Liv os begge bar,
Thi ere du og jeg et rigtigt Brødrepar.

Skal da af Herskelyst saa stjon en Stammes Voder
Hverandre slaae omkuld? skal Broder mod en Broder
Gaae frem til Strid og Kamp, forkerte Liv og Nar,
Og legge blodige hverandre ned paa Baar?

Mit svenske Skjold, hvortil mit Hoved nu sig helder,
Kan sige dig, hvad jeg er dygtig til og gjelder;
Paa det er gravet ud med Kunst, hvad Held og Kraft
I skarpe Ledingstog mit Spyd og Sværd har haft.

I Farver runden om den buehvalte Plade
Du seer de stærke Mænd, som finge Saar og Skade
Bed denne høire Haand, samt hver en Nise, som,
For han mig gjorde vreed, er faldet og bragt om.
Men midt paa Pladsen staaer asmalet, mig til Smerte,
Den, som min Hustru selv har baaret under Hjerte,
Min elskelige Søn, som og for denne Haand,

Sin egen Faders Haand, har givet op sin Aand.
Han enest Arving var til alt vort Gods og Gode;
Han letter tit mit Sind, naar jeg var slet tilmode:
Og var, mens han var til, i Velstand og i Meen,
Sin Moders Lyst og Træst, og hendes Diesteen.

Hvor er det jammerligt sin Alder her at slide!
Hvor latter tit med Graad, hvor Glæde tit med Rvide

Forverles, og enhver, hvorvel han seer sig for,
 Maa stedse spaae sig ondt, og vente bange Aaar.
 Dog alt, hvis Skjæbnen seer og vil, der os skal hendes,
 Og hvordan Bladet skal i Fryd og Sorrig vendes,
 Uagtet al vor Flid, Forsigtighed, Forstand,
 Er plat uryggeligt, og ed forandres kan.

„Da han havde sagt dette, og af Haldan var
 bleven irettesat, fordi han ikke tilforn havde givet
 ham tilkjende, at han var hans Broder, svarede han,
 at han havde fortiet det af den Marsag, at han ikke
 skulde ansees for feig og bange, isald han undslog sig
 for Kampen, eller for ugudelig, isald han accorde-
 rede den. I det han saaledes laae og undskyldte sig,
 døde han. Men i Danmark gif Rygtet saaledes, at
 Haldan skulde være dræbt af Hildiger.

„Nogen Tid herefter friede en Adelsmand, ved
 Navn Sivord, af Saren, til Gurithe, som
 fordi hun hemmeligen elskede Haldan mere end
 ham, foreskrev ham dette Wilkaar, at hun vilde ægte
 ham, saafremt han ved Krig kunde bringe det Dans-
 ske Rige, som var deelt i mange Parter, og hende
 med Ubillighed fratagen, til eet Rige igjen. Men
 da Sivord, efter foregaaende Forsøg, mærkede,
 at denne Sag vilde blive ham alt for vanskelig, bestaf
 han Gurithes Formyrdere, og fik Løfte paa, at
 hun skulde ægte ham. Dette fik Haldan at vide
 af Kjøbmændene, som handiede i Rusland, hvorfor
 han gaa sig til Skibs og med saadan Hast seilede, at
 han kom hjem, førend Brylluppet skulde holdes. Og
 da samme skulde staae og han den første Dag vilde
 gaae til Slottet, befalede han sine Folk, at de ikke
 maatte vige af deres Post, førend de hørte hans
 Sværd klinge. Da han derefter var kommen ind
 iblant Gjaesterne, som ikke kjendte ham, traadte han
 frem, stod lige hos Drindsessen, og, paa det ingen
 skulde kunde forstaae og begribe hans Ord, isald han
 talte lige frem, fremførte disse forblummede Milm:

Da jeg forlod min Faders Rige,
 Jeg tænkte mindst, mig skulde svige
 Nogen Qvindes Skalkesfund;
 Jeg, som saa mangen vældig Kjempe
 Med Vaaben haver vidst at dømpe
 Og paaføre sidste Blund.
 Først een, saa to, saa tre, saa fire
 At dandse efter Haldans Lire,
 Dødedandsen lærdes til:
 Saa fem, saa sex, saa syv, saa aatte,
 Ja elleve tillige maatte
 Daane ved det samme Spil.
 Og kunde jeg da troe og tænke,
 Mig skulde denne falske Kænke
 Drille dog saa skammelig?
 Og lade sig i Sindet sætte
 En bondløs Kurv saa net at flette,
 Og at senke den til mig?

Hvortil Guri the svarede:

De Eldre holdt Haand jo i Hanke
 Med mig, som var i tvivlsom Tanke:
 Hvad skulde jeg Stymper dog gjøre?
 Som maatte hveranden Dag høre
 Ny Tidender, onde og gode,
 Om den, jeg mit Hjerte fortrode.
 Jeg tænkte, hvor skulde han blive,
 Saa længe, hvis han var i Live?
 Jeg tænkte, ham Sværdet har ødet
 I Ungdom og ynkelig dødet;
 Saa fik jo en Myndeling lyde,
 Hvis gamle Formyndere byde:
 Og tage med Minde til øgte,
 Men miste, hvem de hende nægte.
 Saa viid da, jeg er og vil være
 Din Engel og Hustrue med Være;
 Og ikke mit Løfte skal bryde,
 Saa længe jeg Livet maae nyde.

Gezi har ikke, sagde hun fremdeles, gjort dig noget falskt Løfte, endskjøndt jeg som et eenlig Truentim; mer ikke kunde sætte mig imod de mange Raadgivere og Tilskyndere, jeg havde omkring mig, eller ægte andre, end den, som de vilde, jeg skulde have. Førend hun fik vel udtalt, jog Haldan sit Sværd gjennem Brudgommen, hvorved han ikke lod det blive allene, men han dræbte tillige den største Deel af Bryllups-gjæsterne. Da nu Carerne, som næsten vare saa fulde, at de ikke kunde staae, faldt ind paa ham, kom hans Tjenere og ihjelsloge dem hver Kjest. Han tog derpaa Gurithe til ægte; men da han fornam, at hun var ufrugtssommelig, og han gjerne vilde have Børn, reiste han til Upsal, for at mage det saa, at hun kunde blive frugtbar. Han fik der af Oraklet det Svar, at han skulde, saafremt han vilde vente sig Børn, holde Litgbejængelse over sin Broder. Hvilket han ogsaa gjorde, og derpaa fik det, han ønskede; thi han avlede en Søn med Gurithe, som han gav det Navn Harald. Men da han siden paa samme sin Søns Vegne søgte at sætte Danmarks Rige, som var ilde tilredt af Forstandere, i sin forrige Stand igjen, blev han ihjelslagen i Sjælland i et Feltslag, som han holdt imod en mægtig og vidt berømt Kjempe, ved Navn Beset. Da Gurithe, som af Kjærlighed til sin Søn havde ladet sig gjøre Mandsklæder, og var draget med i Slaget, saae at Haldan var dræbt, at Folket flyede, og at hendes Søn stred paa det heftigste, tog hun ham paa sine Skuldre og førte ham til den nærmeste Skov. Kjenderne vare mestendeel saa udmattede, at de ikke kunde forfølge hende; men een af dem skjød Harald, da han hængte paa sin Moders Ryg, igjennem det tykke af Laaret med en Pii; hvorfor han og holdt for, at ham ved dette Saar var skeet større Tort end Hjelp ved hans Moders Omhyggelighed.

Vor ubødelige Suhm har ogsaa paa en ham værdig Maade behandlet dette Emne i en Fortælling, som findes i hans samlede Skrivers 3die Deel, der fortjente at vorde almindelig befsjendt.

Skuespillet's talende Personer ere følgende:
 Gyriche, Prindsesse i Danmark (Fr. Astrup).
 Haldan, Konge i Skaane (Hr. Schønberg).
 Torliid og Hjalmer, hans Vænd (de Herrer
 Saabye og Heinsvig).
 Holvise og Bjarmer, Gyriche's Formyndere,
 (de Herrer Kongsted og Heger).
 Åsmund, Frejas Præst (Herr Kruse).
 Rolf, Gyriche's Fosterfader (Herr Lindgreen).
 Alvilde og Thora, Gyriche's Terner (Mad. He-
 ger og Mad. Dahlén).
 Syvard, Konge i Saren (Hr. Frydendal).
 Hildiger, en af hans Kjemper (Hr. Foersom).
 Tvende saxiske Skjalde (de Herrer Knudsen
 og O'donnel
 En Spaagvinde (Mad. Kongsted).

Handlingen forgaaer i Sjaelland, den begynder om Morgenen og ender om Aftenen. Skuepladsen forestiller i første Akt en mørk og tet Lund ved Gyriche's Jomfruebuur, som sees ved den ene Side i Forgrunden. I anden forestiller den en frie Plads i Skoven, hvor før er holdt Ting; rundt om ved Siderne store Stene, i Midten en større. I tredje Akts 1ste til 3die Sc. er den som i 1ste Akt, men i 4de Sc. forandres den til en kort og mørk Plads i samme Lund, og i 7de Sc. til Sywards Gjestesal. I fjerde Akts 1ste og 5te Sc. forestiller den en frie Plads ved Tinget, som i 6te Sc. forandres til Frejas Tempel. Evetampen mellem Brødrene, foregaaer ikke som i Historien, i den svenske og russiske Krig, men først ved Haldan's Tilbagekomst til Danmark, hvor han finder Hildiger som Sywards Kjempe.

Til Slutning troer man det ikke overflødig, endnu for den Ukyndige at forklare følgende i Etues spillet forekommende og hos vore Forsfædre brugelige Ord:

Ver særker, et Slags Stridskjemper, som droge omkring og øvede Vold; især vare Jomfrubøres uskikre for dem.

Freia, de Gamles Kjærlighedsgubinde, som hjalp de Elskende naar de vare i Nød og anraabte hende.

Thor, en Søn af Othin og Frigga, som af de Gamle dyrkedes som Krigens og Tordenens Gud.

Urtgarde, Loke, forestilledes som Gudernes og Menneskenes Fjende, omtrent som vi tænke os Djævelen.

Runer, den ældste her i Norden bekyndte Skrift, som tillagdes Tryllekraft.

Gimle, de salige Nanders Opholdssted, omtrent som vores Himmel.

Alfadur, de Gamles øverste og evige Guddom, og et af Odins Tilnavne.

Skjoldmøer, kaldtes de Fruentimmer, som i Mandsklæder droge i Striden.

Aser, dette Navn brugtes om de fornemste Guder og Mænd som fulgte Odin.

Nastrond, de Ugudeliges Pinested eller de Gamles Helvede.

Helheim, Gubinden Helas Rige, det samme omtrent som Nastrond.

Valhal, Heltenes Opholdssted efter Døden, hvor de skulle samles med Odin, som faldt i Striden, spise Flest, drikke Mjød, og have de skjønneste Møer bestandig til Opvartning.

